

ΕΙΔΑΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ «Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΛΑΤΕΙΑ» ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΜΠΑΚΟΛΑ ΣΕ ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ

 theatrikoprogrammata.gr/ειδαμε-την-παρασταση-η-μεγαλη-πλατει/

By theatrikoprogrammata

Θεατρικά Προγράμματα

Το μυθιστόρημα του δημοσιογράφου και συγγραφέα Νίκου Μπακόλα **“Η Μεγάλη Πλατεία”** σκηνοθετεί στη σκηνή “Σωκράτης Καραντινός” του Θεάτρου της Μονής Λαζαριστών για λογαριασμό του ΚΘΒΕ, η Ελένη Ευθυμίου. Το βιβλίο εκδόθηκε για πρώτη φορά το 1987 και χάρισε στο συγγραφέα το πρώτο κρατικό βραβείο μυθιστορήματος. Με άξονα τη ζωή και τη δράση τεσσάρων κύριων χαρακτήρων στο πρώτο μέρος, του Φώτη που είναι ανήσυχος πνεύμα, του Χρίστου που είναι δημοσιογράφος, της Αγγέλας μιας νεαρής προσφυγοπούλας και του φιλόδοξου

επιχειρηματία Γιάννη, σε συνδυασμό με τις παράλληλες ιστορίες των νεότερων Άγγελου και Αντιγόνης που προστίθενται στο δεύτερο, οι ήρωες καλύπτουν χρονικά την εποχή του Μεσοπολέμου, της Κατοχής και του Εμφυλίου κι έτσι αποκρυσταλλώνεται ένα ιδιαίτερα ζωντανό ιστορικό και πολιτικό μωσαϊκό ανθρώπων και ιστορικών γεγονότων της Θεσσαλονίκης. Οι τρεις πρώτοι ήρωες είναι καθημερινοί άνθρωποι της εργατιάς, με τον τέταρτο να προέρχεται από εύπορη οικογένεια αντανάκλωντας την κοινωνική διαστρωμάτωση της πόλης. Με διαφορετικές αφετηρίες όλοι οδηγούνται σε συγκρούσεις με το περιβάλλον τους και οι ιστορίες τους εκτυλίσσονται σαν μικρές ενότητες-στιγμιότυπα επιβίωσης. Γύρω τους περιστρέφονται και άλλοι ελάσσονες χαρακτήρες οι οποίοι αλληλεπιδρούν και γίνονται ενδιαφέρουσες και αντιπροσωπευτικές ψηφίδες του κοινωνικού ιστού της πόλης. Η αφήγηση είναι ρεαλιστική, πυκνή, ζωντανή και αποτυπώνει ένα επίπονο και δυναμικό οδοιπορικό προσωπικών αγώνων, συγκρούσεων, ένταξης, αποδοχής και καταξίωσης των ηρώων και την πορεία της ζωής τους προϊόντος του χρόνου. Η ιστορία ακούγεται μέσα από τους ανθρώπους που τη βιώνουν και τα συναισθήματα που τους δημιουργεί. Τη θεατρική διασκευή του λογοτεχνικού κειμένου υπογράφει ο **Άκης Δήμου**, καταφέροντας να συμπυκνώσει την ουσία του και να την αποδώσει με έναν τρόπο λιτό και ταυτόχρονα ποιητικό.

Η **Ελένη Ευθυμίου** σκηνοθετεί την παράσταση, μέσα από παράλληλες ιστορίες και παράλληλες δράσεις, κρατώντας την ισορροπία μεταξύ Ιστορίας και ανθρώπων και αναδεικνύοντας τα πάθη και τις αδυναμίες που τους χαρακτηρίζουν και παραμένουν διαχρονικά στη ροή του χρόνου. Η σκηνοθετική οπτική δεν καλλωπίζει ούτε εξωραϊζει τίποτα, αλλά κρατά μια ρεαλιστική και ειλικρινή γραμμή στη σκιαγράφηση των χαρακτήρων που τους κάνει γήινους, αναγνωρίσιμους, ταπεινούς και άμεσους. Με μια

ματιά στοργική, ευαίσθητη, αλλά χωρίς να τους δίνει άφεση αμαρτιών ή να τους καταδικάζει. Χρησιμοποιεί όλο το βάθος και το πλάτος της σκηνής και τα διαφορετικά της επίπεδα για να διατηρήσει την ενότητα και τη συνέχεια των ιστοριών και να ενώσει αργά και σταθερά τα θραύσματά τους. Ο λόγος των ηθοποιών, οι μονόλογοί τους, αλλά τα πολυφωνικά τους μέρη επικουρούνται από την κινηματογραφική εικόνα, αλλά και τη ζωντανή μουσική, προσθέτοντας χρώμα, νότες, ένταση και προκαλώντας το θεατή να συμμετέχει με τα μάτια, τα αυτιά και το διεγερόμενο συναίσθημα. Τόσο η κινηματογραφική εικόνα, όσο και τα τραγούδια ενσωματώνονται με επιτυχία στη συνισταμένη της παράστασης, χωρίς τίποτε να μοιάζει περιττό ή υπερβολικό. Δεν υπάρχουν στατικά και κουραστικά πλάνα, αλλά μια διαρκής ροή κίνησης και ενέργειας τόσο από τους πρωταγωνιστές, όσο και από το "χορό". Οι πρώτες αναγνωριστικές σκηνές της παράστασης όπου η Ιστορία κλείνει το μάτι στο θεατή και τους συστήνει τους ήρωες και τον μικρόκοσμό τους έχει μια αμηχανία και μια ελαφρά χαοτική απεύθυνση, καθώς οι προσφερόμενες πληροφορίες είναι πολλές και χρειάζονται χρόνο για να γίνουν οικείες στην πλατεία, αλλά ο γρήγορος ρυθμός, οι εναλλαγές των στιγμιотύπων, η συμμετοχή του χορού και η ελικρίνεια και αμεσότητα των ερμηνειών την κρατά σε συνεχή εγρήγορση και ουσιαστική συμμετοχή στα τεκταινόμενα. Η συνολική εικόνα είναι συμπαγής, ρεαλιστική, στιβαρή και διεκπεραιώνει με αποτελεσματικότητα τη δυναμική του λόγου. Το κάθε πρόσωπο έχει τη δική του διαδρομή, τα δικά του βιώματα και τα δικά του πάθη και όλες οι πορείες συγκλίνουν σε ένα ύμνο στη ζωή και την επιβίωση.

Ο **Νίκος Καπέλιος** στο ρόλο του Χρίστου του δημοσιογράφου, παίζει έναν έντιμο και ακέραιο επαγγελματία και οικογενειάρχη που προσπαθεί να κρατήσει τις ισορροπίες στην οικογένεια και το περιβάλλον του. Στέρεος και καθαρός λόγος, σίγουρα πατήματα

στη σκηνή είναι τα κύρια χαρακτηριστικά της συγκροτημένης του ερμηνείας. Ο **Γιάννης Μαστρογιάννης** είναι ο Φώτης, ένας τυχοδιώκτης που αρνείται να υποταχθεί στη σκληρή καθημερινότητα της Θεσσαλονίκης και φεύγει για άλλες πολιτείες. Ανήσυχος, νευρικός, με εντάσεις και εκρήξεις ορμώμενες από την καταπίεση που νιώθει μέσα του, δίνει έναν συνεπή και ανήσυχο μικρό επαναστάτη. Η **Κατερίνα Σισσίνι** παίζει την Αγγέλα, την προσφυγοπούλα που από υπηρέτρια στο σπίτι ενός πλούσιου γηραιού κυρίου θα γίνει λαϊκή τραγουδίστρια και θα έχει μια φλογερή σχέση με τον Γιάννη. Δυναμική, με βλέμμα έντονο και διερευνητικό και κίνηση που φανερώνει αποφασιστικότητα, αποτυπώνει εξαιρετικά το ρόλο που κλήθηκε να ερμηνεύσει. Μεγάλο συν στην παράσταση η εξαιρετική της φωνή που την έκανε απόλυτα πειστική σαν λαϊκή τραγουδίστρια. Ο **Χρήστος Παπαδημητρίου** ερμηνεύει το Γιάννη ένα φιλόδοξο και αριβίστα επιχειρηματία που αργά αλλά σταθερά ανεβαίνει την κλίμακα της κοινωνικής και οικονομικής ιεραρχίας της πόλης. Τολμηρός, με ελάχιστους δισταγμούς, αλλά χωρίς να αποποιείται και τις ευθύνες που του αναλογούν, σκιαγραφεί έναν υποδειγματικό χαρακτήρα που θέλει να ζήσει στα όρια και να φτάσει στην κορυφή της πυραμίδας. Ο **Νίκος Μήλιας** υποδύεται τον Άγγελο, γιο του Φώτη, που κληρονομεί την περιπετειώδη πτυχή του χαρακτήρα του πατέρα του και παίζει με νεανική ορμή και ενθουσιασμό, κινούμενος στη σκηνή σαν ένα μικρό αγρίμι στα στενά όρια ενός ζωολογικού κήπου. Η **Χριστίνα Σωτηριάδου** ως Αντιγόνη, τη μικρότερη κόρη του Χρίστου, μπολιάζει την ηρωίδα της με όλη την αθωότητα και τον αυθορμητισμό της σκηνικής της ηλικίας, πλάθοντας εύστοχα μια έφηβη που προσπαθεί να κατανοήσει όλα αυτά που συμβαίνουν γύρω της και επηρεάζουν αυτήν και την οικογένειά της. Η **Μελίνα Κοτσέλου** στο ρόλο της Αλκμήνης, κόρης και αυτής του Χρίστου, είναι ένα πηγαίο και παθιασμένο αγοροκόριτσο με γνήσια εσωτερική δύναμη η οποία στο τέλος θα τη συνθλίψει. Ο **Νίκος Κουσούλης** είναι ένας συνεπής Δημήτρης, γιος του Χρίστου, ένα νεαρό παιδί με ιδέες, επιθυμίες και όνειρα που καταρρέουν μετά το τέλος της Κατοχής. Οι δευτερεύοντες χαρακτήρες της παράστασης είναι πολλοί και παρά τη μικρότερη χρονικά συμμετοχή τους στη ροή της παράστασης, καταθέτουν ταλέντο, ενέργεια και ψυχή προκειμένου να υποστηρίξουν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο το σκηνοθετικό στόχο. Η **Ελένη Θυμιοπούλου** (Αμαλία), ο **Γιάννης Καραμφίλης** (Ευριπίδης/Εκείνος), ο **Δημήτρης Μορφακίδης** (Ηλίας), ο **Χρήστος Παπαδόπουλος** (Στρατής), ο **Δημήτρης Σακατζής** (Παυλάκης), η **Εύη Σαρμή** (Ελένη), ο **Θοδωρής Σκούρτας** (Ευγένιος), η **Φωτεινή Τιμοθέου** (Δόμνα, η οποία τραγουδά πολύ αισθαντικά κι ένα μοιρολόι), ο **Βασίλης Τρυφουλτσάνης** (Χάρης/Πλιατσικολόγος), η **Μάρα Τσικάρα** (Ευθαλία), η **Βικτώρια Φώτα** (Μπετίνη/Ειρήνη Καρανικόλα) και η **Μαρία Χατζηιωαννίδου** (γιαγιά Μυρσίνη) γεμίζουν την πολυεπίπεδη σκηνή με το λόγο και την κίνησή τους, με όλο το θίασο να συγκροτεί έναν καλοκουρδισμένο χορό που κερδίζει τις εντυπώσεις με την πληθωρική παρουσία του. Τη μουσική κομπανία που συνοδεύει μελωδικά τα τραγούδια της Αγγέλας απαρτίζουν ο Γιάννης Καραμφίλης (μπουζούκι), ο Χρήστος Παπαδόπουλος (κιθάρα), ο Δημήτρης Σακατζής (ούτι) και ο Βασίλης Τρυφουλτσάνης (ακορντεόν).

Η **Ευαγγελία Κιρκινέ** είχε την επιμέλεια του πολυεπίπεδου σκηνικού που εκμεταλλεύεται άριστα τα διαθέσιμα πλαίσια, αφήνει επαρκή χώρο για την απρόσκοπτη κίνηση των ηθοποιών και του χορού και χωρίς να χρησιμοποιεί πολλά και δύσχρηστα

σκηνικά αντικείμενα, διαμορφώνει διακριτούς μικρότερους υποχώρους, όπου εκτυλίσσονται τα στιγμιότυπα της ζωής των πρωταγωνιστών. Τα κοστούμια του **Άγγελου Μέντη** καλαισθητα και αντιπροσωπευτικά της εποχής που λαμβάνει χώρα η δράση των χαρακτήρων. Η μουσική του **Λευτέρη Βενιάδη** συνοδεύει αρμονικά το λόγο στις κορυφώσεις του, αποτελώντας ένα σχεδόν ιδανικό soundtrack της παράστασης. Εξαιρετική η δουλειά του **Παναγιώτη Μπάρλα** στη μουσική διδασκαλία, η οποία έχει πολύ σημαντική συμβολή στη συνολική αρτιότητα του χορού. Η κινητική καθοδήγηση του **Τάσου Παπαδόπουλου** με έπεισε ότι κατανόησε απόλυτα τις σκηνοθετικές προθέσεις και αποτέλεσε σημαντική συνιστώσα της επιτυχίας τους. Οι φωτισμοί της **Ζωής Μολυβδά-Φαμέλη** δημιούργησαν μια υποβλητική ατμόσφαιρα, έπαιξαν δημιουργικά όταν χρειάστηκε με τις σκιές και εστίασαν σωστά στους πρωταγωνιστές. Το video επιμελήθηκε ο **Δημήτρης Ζάχος** και είχε αισθητική και ευαισθησία.

Συμπερασματικά, στη σκηνή “Σωκράτης Καραντινός” του Θεάτρου της Μονής Λαζαριστών, παρακολούθησα μια παράσταση που βασίστηκε σε ένα σπουδαίο λογοτεχνικό κείμενο της νεότερης Ελλάδας σε μια θεατρική μεταφορά που ανέδειξε την ουσία και κράτησε τα νοήματά του. Η σκηνοθεσία προσέγγισε το έργο από την ανθρώπινη πλευρά του, με μια ρεαλιστική αφήγηση και μέσα από τις μικρές ιστορίες των πρωταγωνιστών αποτύπωσε τον κοινωνικοπολιτικό καμβά της Θεσσαλονίκης σε διάφορες εποχές. Δεν παρέλειψε όμως να υπογραμμίσει τον αγώνα των βιοπαλαιστών για επιβίωση, τα νεανικά όνειρα και την αλαζονεία του χρήματος και της εξουσίας, να δημιουργήσει ένα χορό που θύμιζε τραγωδία και να αποδείξει πόσο επίκαιροι παραμένουν στις μέρες μας οι ήρωες αυτοί. Το πρώτο μέρος έχει κάποιες αμήχανες σκηνές στην αρχή του, όπου οι πληροφορίες φαίνονται να βομβαρδίζουν το θεατή, αλλά η συνέχεια τον αποζημιώνει και με το παραπάνω με θέατρο υψηλής αισθητικής και ουσίας. Οι ηθοποιοί συγκροτούν ένα καλοδουλεμένο θίασο που μαρτυρά τη σοβαρή και ομαδική δουλειά που έγινε τόσο ατομικά όσο και ομαδικά. Από τις πολύ καλές προτάσεις για το θεατρόφιλο κοινό τόσο της Θεσσαλονίκης, όσο και ταξιδιώτες από την Αθήνα.